

Sygn. akt IX Ka 596/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosław Wiśniewski

Protokolant: sekr. sądowy Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 roku

sprawy **M. K. obwinionego o wykroczenie z art. 87 § 1 kw oraz art. 86 § 2 kw**

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie

z dnia 15 lipca 2015 roku, sygn. akt II W 373/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 29 par. 4 kw. zalicza obwinionemu na poczet orzeczonego w pkt. II zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od dnia 8.06.2014r.;
2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
3. zwalnia obwinionego od opłaty za II instancję obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 596/15

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że:

w dniu 8 czerwca 2014 roku około godziny 02:15 w miejscowości B. znajdując się w stanie po użyciu alkoholu 0,19 mg/l kierując pojazdem marki (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności w wyniku czego wjechał do przydrożnego rowu powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

to jest o czyn z art. 87 § 1 kw oraz art. 86 § 2 kw

Sąd Rejonowy w Chełmnie wyrokiem z dnia 15 lipca 2015 roku (sygn. akt II W 373/14):

- I. uznał obwinionego M. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 87 § 1 kw oraz art. 86 § 2 kw, i za to w myśl art. 9 § 2 kw na podstawie art. 87 § 1 kw wymierzył mu łącznie karę 700,- (siedmiuset) złotych grzywny,
- II. na mocy art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B w ruchu lądowym na okres 18 (osiemnastu) miesięcy,
- III. zasądził od obwinionego M. K. na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w wysokości 70 (siedemdziesięciu) zł, oraz zryczałtowaną równowartościową wydatków poniesionych w sprawie w wysokości 100 (stu) złotych.

Apelację od zaskarżonego wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając go w całości.

Zarzucając mu nieprawidłową ocenę dowodów w wyniku obrazy przepisów art. 2 § 2, 4, 5 § 1, 7 i 410 kpk w zw. z art. 8 oraz 82 § 1 kpw. Ponadto podnosząc błąd w ustaleniach faktycznych wskutek przyjęcia, że obwinionemu udowodniono ponad wszelką wątpliwość popełnienie wykroczeń z art. 87 § 1 i art. 86 § 2 kw.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego, względnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy – w tym apelacji obrońcy obwinionego – wykazała konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że na podstawie art. 29 § 4 kw należało zaliczyć obwinionemu na poczet orzeczonego w pkt. II zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B okres zatrzymania prawa jazdy, poczynając od dnia 8.06.2014 roku. Natomiast nie znajdując podstaw do uznania reszty zarzutów apelacji, zdecydowano by w pozostałym zakresie utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie.

Sąd Okręgowy zgodził się ze stanowiskiem skarżącego dotyczącego naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego w wyniku niezastosowania art. 29 § 4 kw, który nakazuje aby na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczyć okres zatrzymania prawa jazdy. Jak wynika z materiału dowodowego zatrzymanie prawa jazdy obwinionego nastąpiło w dniu 8 czerwca 2014 roku, co skutkuje słuszością twierdzenia, że Sąd meriti powinien był orzec o zaliczeniu na poczet orzeczonego w pkt. II zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od tego dnia. Mając więc powyższe na uwadze Sąd odwoławczy był zobligowany do zmiany zaskarżonego wyroku w określony powyżej sposób.

Co do pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy obwinionego, Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji tam przedstawionej. Po pierwsze, złożone przez obronę Zarządzenie Nr 496 Komendanta Głównego Policji z 25 maja 2004 roku w § 3 ust. 3 rzeczywiście nakazuje przeprowadzenie weryfikacji, ale jeżeli badany żąda takiego badania lub zgłasza zastrzeżenia do prawidłowości przeprowadzenia pierwszego badania (§ 3 ust. 3 pkt 3). Jak wynika z protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, badany nie żądał ponownego badania stanu trzeźwości, nie żądał badania krwi, ani nie zgłaszał uwag do prawidłowości zabezpieczenia ustnika (k. 3 v). Ponadto należy uwzględnić, że urządzenie którym wykonywano pomiar posiada ważne świadectwo wzorcowania. Skoro więc pomiar został dokonany sprawnym urządzeniem, a obwiniony nie podważał jego wyniku, żądając dodatkowych badań, czy sugerując już przy pierwszym badaniu niesprawność urządzenia, to brak podnoszonej przez obronę weryfikacji, nie stanowił zgodnie ze wskazanym zarządzeniem uchybienia, które miałyby wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Po drugie, co zostało podkreślone przez Sąd I instancji treść protokołu z przeprowadzonego badania, była własnoręcznie podpisana przez obwinionego i to co zostało w ten sposób ustalone znalazło dodatkowe potwierdzenie w zeznaniach świadków K. M. i M. M.. W związku z powyższym Sąd Rejonowy wnioskował prawidłowo, że dopiero po pewnym czasie w ramach przyjętej linii obrony, obwiniony rozumiejąc znaczenie badania krwi, zaczął twierdzić, iż domagał się jego przeprowadzenia.

Po trzecie, przyczyny odmowy nadania waloru wiarygodności zeznaniom świadków, którzy twierdzili, że obwiniony domagał się badania krwi po przeprowadzeniu badania urządzeniem, zostały należycie, wnikliwie i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu Sądu I instancji. W przypadku gdy obrońca nie przedstawił w apelacji żadnych nowych dowodów, które mogłyby tę ocenę Sądu meriti podważyć, Sąd odwoławczy nie powziął żadnych wątpliwości co do wniosków wywiedzionych z analizy tej części materiału dowodowego.

Po czwarte, Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej oceny opinii biegłego w tej sprawie. W świetle jego wiedzy wywiedziono, że funkcjonariusze Policji nie popełnili błędu podczas przeprowadzonego badania oraz że spożycie

cukierków i batoników przed kontrolą, nie skutkowałoby takim stężeniem alkoholu we krwi, nawet gdyby obwiniony je rzeczywiście jadł tuż przed wykonywaną kontrolą.

Po piąte, analiza zeznań świadków i oceny sytuacji dokonanej przez policjantów w żaden sposób nie potwierdziła wyjaśnienia, iż przyczynę wypadku stanowiła chęć uniknięcia zderzenia z przebiegającą sarną. Z przeprowadzonych pierwszych przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym świadków M. M. oraz K. M. jako przyczynę wypadku wskazano manewr zawracania. Jest to zbieżne z przeprowadzonymi oględzinami miejsca zdarzenia oraz tezą Sądu meriti, że dopiero po ustaleniu linii obrony świadkowie zaczęli zeznawać o przebiegającej sarnie.

Podsumowując – wiarygodność wszystkich dowodów została prawidłowo oceniona i uargumentowana przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stanowiąc podstawę do słusznego określenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Dlatego też Sąd II instancji przychylił się w pełni do ustaleń Sądu Rejonowego poczynionych w tym zakresie.

Kwestia wpisania nieprawidłowo daty sporządzenia protokołu oraz podpisania zdjęć samochodu, stanowiły omyłki, które nie wpłynęły w istotny sposób na ocenę wiarygodności i treści tych dowodów. Wszystkie błędy zostały w postępowaniu sądowym ujawnione, a ich wpływ na prawdziwość materiału dowodowego został prawidłowo określony jako nie mający znaczenia, w związku z czym błędy te nie wzbudziły również żadnych wątpliwości Sądu odwoławczego.

Sąd Rejonowy wskazał właściwą kwalifikację prawną w niniejszej sprawie, wyjaśniając powody jej zastosowania. W oparciu o nią oraz ujawniony stan faktyczny, Sąd I instancji prawidłowo ocenił wagę naruszonego dobra, jak i doniosłość popełnionych wykroczeń. Mając na względzie dyrektywy określone w art. 33 kw zastosował odpowiednią dolegliwość wobec obwinionego, która także w ocenie Sądu odwoławczego daje podstawy do twierdzenia, iż cele prewencji ogólnej oraz szczególnej zostaną spełnione.

Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, Sąd Okręgowy nie dopatrył się również uchybień, które skutkować musiałyby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

Sąd odwoławczy zwolnił obwinionego od opłaty za II instancję obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, przyjmując za podstawę art. 119 kpsw w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk.

(Mirosław Wiśniewski)